Υποχρεωτικό ομολογιακό μάθημα θρησκευτικών ως αντίδοτο στην απειλή των σεκτών και της παραθρησκείας (Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Πανελλήνιας Ένωσης Γονέων)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 12 Μαΐου, 2011

Μεγάλη συζήτηση γίνεται εσχάτως στην ελληνική κοινωνία ακόμα και μέσα στην εκπαιδευτική κοινότητα των Θεολόγων όσον αφορά στο **περιεχόμενο** του μαθήματος των **Θρησκευτικών** και τον **τρόπο της διδασκαλίας** του. Γίνεται λόγος για μείωση των ωρών διδασκαλίας, την μετατροπή του σε επιλεγόμενο, ακόμα και σε κατάργηση του (από ορισμένες, ευτυχώς, μειοψηφίες). Ως προς το περιεχόμενο του ζητείται η αλλαγή τού προσανατολισμού σε Θρησκειολογικό, ανθρωπιστικό ή κοινωνιολογικό, χωρίς σαφή Ορθόδοξο προσανατολισμό. Το ίδιο το μάθημα χαρακτηρίζεται ως ομολογιακό, αμιγώς κατηχητικό, ενώ μερικοί κάνουν λόγο ακόμα και για «προσηλυτισμό». Νομίζουμε ότι για κάθε ένα χαρακτηρισμό πρέπει να γίνει ιδιαίτερη αναφορά κατατείνοντας στην άποψη ότι τελικώς το μάθημα πρέπει να είναι **ομολογιακό, με στοιχεία θρησκειολογίας, χωρίς ποτέ να χάνει του Ορθόδοξο προσανατολισμό του**:

Α. Η **Κατήχηση** αποτελεί την συστηματική διδασκαλία των χριστιανικών δογμάτων και αληθειών της πίστεως. Αυτός που δέχεται την κατήχηση δεν αποτελεί οπωσδήποτε ένα συνειδητό μέλος της Εκκλησίας, διότι η οδός της σωτηρίας δεν απαιτεί μόνο **γνώση** αλλά και **εμπειρία**. Η τελευταία αποκτάται μόνο εντός της Εκκλησίας. Η κατήχηση όμως θεωρείται προϋπόθεση. Υπ' αυτή την έννοια το μάθημα των θρησκευτικών δεν μπορεί παρά να έχει και στοιχεία κατήχησης. Αλλά δεν μπορεί να είναι μόνο κατήχηση.

Β. Ο όρος «**προσηλυτισμός**» που χρησιμοποιούν μερικοί για να χαρακτηρίσουν το μάθημα είναι αδόκιμος και υποκρύπτει δόλο. Προσηλυτισμό ασκεί κάποιος με **αθέμιτα** πολλές φορές μέσα, **εκμεταλλευόμενος την άγνοια, την ανάγκη, την κουφότητα κάποιου**, προκειμένου να **αλλοιώσει και τελικά να αλλάξει την πίστη του**, το θρησκευτικό του πιστεύω. Το μάθημα των θρησκευτικών όμως απευθύνεται σε βαπτισμένους ορθόδοξους χριστιανούς άρα, εξ ορισμού, δεν μπορεί να αποτελεί προσηλυτισμό. Οι μαθητές δε, που ανήκουν σε άλλα δόγματα ή

θρησκείες έχουν, από πολλών ετών, το δικαίωμα **να απαλλαγούν από το μάθημα.**

Γ. Το μάθημα, λένε πολλοί ότι, πρέπει να είναι αμιγώς **θρησκειολογικό** ώστε ο μαθητής να διδάσκεται τον Χριστιανισμό με κάθε ομολογιακή απόκλιση και εξ ίσου με τις άλλες μεγάλες θρησκείες (Μουσουλμανισμό, Εβραϊσμό, Ινδουισμό κλπ). Σε πρώτη φάση καλό είναι ο μαθητής να γνωρίζει τις διδασκαλίες και τις ιδιαιτερότητες των άλλων θρησκειών και δογμάτων. Μάλιστα το αναλυτικό πρόγραμμα ορίζει την διδασκαλία των θρησκευμάτων στην Β' Λυκείου (μέχρι σήμερα). Όπως προείπαμε όμως, το μάθημα απευθύνεται σε βαπτισμένους ορθοδόξους χριστιανούς και όχι σε αβάπτιστους αγνωστικιστές που θα πρέπει να ακούσουν για όλες τις θρησκείες και μετά να διαλέξουν. Ακόμα και ένας ορθόδοξος καθηγητής που διδάσκει Θρησκειολογία, σύμφωνα με τον μακαριστό π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο, θα πρέπει να έχει ορθόδοξο φρόνημα και προσανατολισμό και να μην αντιμετωπίζει όλες τις θρησκείες «**αντικειμενικά**». Αν δηλαδή πιστεύει ότι η μόνη οδός της σωτηρίας είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, αυτό πρέπει να προβάλλει. **Διότι κάθε άλλη άποψη (ότι δηλ. στον ίδιο Θεό πιστεύουμε όλοι και ότι ψήγματα της αλήθειας υπάρχουν σε όλες τις θρησκείες) αποτελεί αίρεση και καταδικάζεται από την Εκκλησία μας.**

Δ. Επικρατεί σήμερα μεταξύ πολλών θεολόγων, η άποψη ότι το μάθημα δεν πρέπει να είναι **ομολογιακό** διότι ως τέτοιο κινδυνεύει να καταργηθεί. Διαβάζουμε σε σχετικό άρθρο: *«Το κράτος, ως κυρίαρχος θεσμός, οι φορείς και τα πρόσωπα που το απαρτίζουν, αποδοκιμάζουν την μονοδιάστατη θρησκευτική ομολογιακή κατεύθυνση τού μαθήματος και ζητούν την υποβάθμιση του, καθώς αυτό που κυριαρχεί είναι η αντίληψη ότι θρησκευτική ελευθερία και ομολογιακός χαρακτήρας δεν συμβαδίζουν».*[1] Η άποψή μας διαφέρει ως προς το εξής: Επειδή το κράτος, στην παρούσα συγκυρία, αποδοκιμάζει τον ομολογιακό χαρακτήρα τού μαθήματος θα πρέπει να αρχίσουν οι εκπτώσεις; Σίγουρα το μάθημα μπορεί να διανθιστεί με πλήθος θεμάτων που άπτονται της χριστιανικής τέχνης, της κοινωνιολογίας, τού θρησκευτικού, εν γένει, φαινομένου, τη σχέση του χριστιανισμού στην εξέλιξη τού πολιτισμού κ.ο.κ. Όλα αυτά είναι σαφώς χρήσιμα και δίδουν άλλη διάσταση στο μάθημα. **Δεν θα πρέπει όμως κατ' ουδένα τρόπο να χαθεί ο ομολογιακός χαρακτήρας των θρησκευτικών και οπωσδήποτε η ορθόδοξη μαρτυρία**. Η πολιτεία μπορεί να αντιδρά αλλά οι συνειδητά ορθόδοξοι πολίτες και η Εκκλησία, ως μέρος αυτού τού κρατικού οργανισμού, πρέπει όχι μόνο να αντισταθούν αλλά και**να απαιτήσουν**. Αν μη τι άλλο η Εκκλησία δεν πρέπει να έχει λόγο στο περιεχόμενο τού μαθήματος των θρησκευτικών;

Ε. Και ερχόμαστε σε ένα άλλο σπουδαίο θέμα που κανείς δεν συζητά και ουδέποτε ετέθη σε συνάφεια με το μάθημα των θρησκευτικών. Πρόκειται για την**απειλή των παραθρησκευτικών ομάδων** ή κατά την διεθνή ορολογία «**σεκτών**», «**καταστροφικών λατρειών**» ή «**θρησκειών της νεότητας**» (γιατί

απευθύνονται κυρίως στους νέους). Είναι τόσο μεγάλη σήμερα η εξάπλωσή τους που όσοι μελετούν το «σκηνικό», γνωρίζουν ότι **έχει ασχοληθεί με το θέμα, από ετών και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθώς και το Συμβούλιο της Ευρώπης, αλλά και Κυβερνήσεις Ευρωπαϊκών κρατών, όπως η Γαλλία και η Γερμανία, το Βέλγιο, η Αυστρία** κ.α. (Βλ. Ψήφισμα της 29ης Φεβρουαρίου 1996 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τις «Σέκτες» στην Ευρώπη). Μάλιστα η «Κοινοβουλευτική Συνέλευση τού Συμβουλίου της Ευρώπης» με το ψήφισμα 1178/92, **ζήτησε από τα κράτη μέλη να λάβουν νομοθετικά, διοικητικά και εκπαιδευτικά μέτρα για την προστασία των πολιτών και ειδικά της νεολαίας**. Στο σημαντικότατο αυτό κείμενο αναφέρεται χαρακτηριστικά: *«Το πρόγραμμα τού συστήματος γενικής παιδείας πρέπει να περιλαμβάνει συγκεκριμένη και αντικειμενική πληροφόρηση επί των μεγάλων θρησκειών και επί των σπουδαιότερων αποκλίσεων από αυτές (variants-variantes: κατά λέξη «παραλ-λαγών»), επί των αρχών που προϋποθέτει η μελέτη της συγκρίσεως των θρησκειών, ως και επί της ηθικής και των προσωπικών και κοινωνικών δικαιωμάτων».* Πρόκειται για πραγματική λαίλαπα που μαστίζει σαν ένα είδος «**ψυχοναρκωτικού**», κυρίως τη νεολαία.

Ήδη στη Γαλλία λειτουργεί μόνιμο Διυπουργικό όργανο, παρά τω Πρωθυπουργώ, με τον τίτλο: «**Επιτροπή Επαγρύπνησης και Αγώνα κατά των Παρεκτροπών των Σεκτών**» (Miviludes), για τη συνεχή παρακολούθηση της δράσης των νεοφανών αιρέσεων και της παραθρησκείας. Πολύ πρόσφατα, η επιτροπή αυτή κυκλοφόρησε ειδικό Οδηγό με τίτλο: «**Η προστασία των ανηλίκων από τις παρεκτροπές των αιρέσεων**». Ένα πόνημα που έχει σκοπό να βοηθήσει τους επαγγελματίες που έχουν επιφορτισθεί με την ευθύνη των παιδιών, στο να ανιχνεύουν την διανοητική και κατ' επέκταση, ψυχική κακοποίηση εις βάρος τους. Ο Πρόεδρος της εν λόγω επιτροπής Georges Fenech σε συνέντευξη που έδωσε στην εφημερίδα LE FIGARO (13-10-2010) αποκάλυψε ότι στη Γαλλία, το πλήθος των παιδιών που υφίσταται τις συνέπειες των παρεκτροπών των αιρέσεων, βρίσκεται μεταξύ 50.000 και 60.000.

Αξίζει εδώ να αναφέρουμε ότι το **Υπουργείο Παιδείας του Γερμανικού κρατιδίου τού Μεκλεμβούργου-Πομερανίας** έχει συντάξει ειδική έκθεση για τις αιρέσεις και τις κοσμοθεωριακές ομάδες **εξετάζοντας τις μεθόδους πλύσεως εγκεφάλου και τις συνέπειες στην οικογενειακή, επαγγελματική και κοινωνική δομή του ανθρώπου**. Διαβάζουμε χαρακτηριστικά: «***Τα μέλη της ομάδας αλληλπαρακολονθούνται και αλληλοελέγχονται. Η καλύτερη πίστη είναι η απόλυτη υποταγή. Η επιστήμη και η προσωπική σκέψη απορρίπτονται ως μη φωτισμένες η και ως σατανικές...*** »[1].

Πολλές φορές μέσα από το περιοδικό μας «ΔΙΑΛΟΓΟΣ», έχουμε καταδείξει τους τρόπους και τις μεθόδους με τις οποίες οι οργανώσεις αυτές παραπλανούν τα θύματά τους. Καταργούν κάθε έννοια προσωπικής ελευθερίας και δημιουργούν άβουλα όντα

που τα χρησιμοποιούν ακόμα και για παράνομους σκοπούς. Σήμερα στην Ελλάδα έχουν καταγραφεί επίσημα **περισσότερες από 400 τέτοιες οργανώσεις** ενώ ανεπίσημα ο αριθμός τους υπερβαίνει κατά πολύ. Οι ομάδες αυτές αλιεύουν θύματα μεταξύ των νέων κυρίως ανθρώπων, που δεν έχουν πυξίδα και πνευματικό προσανατολισμό στη ζωή τους συνήθως. Αφού πλησιάσουν με πολλούς τρόπους ένα νέο άνθρωπο μπορούν με μεθοδευμένες ενέργειες να τον μετατρέψουν σε πειθήνιο ρομπότ.

Είναι γνωστό ότι αμέσως μετά την κατάρρευση του κομμουνισμού, στις πρώην χώρες του ανατολικού μπλοκ εισέβαλαν στις χώρες αυτές χιλιάδες τέτοιες ομάδες προσδοκώντας να καλύψουν το ιδεολογικό κενό. Το ίδιο γίνεται και στη δυτική Ευρώπη η οποία έχει κατά κάποιο τρόπο, χάσει τον χριστιανικό της προσανατολισμό, είτε γιατί ο «Χριστιανισμός» της (Παπικοί, Αγγλικανοί, Προτεστάντες), αδυνατεί να προσφέρει αληθινό νόημα ζωής, είτε γιατί ο υλισμός του σύγχρονου δυτικού ανθρώπου τον έχει αποκόψει από κάθε τι πνευματικό. **Στην Ελλάδα παρ' όλα αυτά υπάρχει ακόμα αντίσταση**. Αυτή που προσφέρει η Ορθόδοξη ιδιοπροσωπία του λαού μας -κάτι που πάει δυστυχώς να χαθεί μέσα από την κακώς εννοούμενη «**πολυπολιτισμικότητα**», **ο άρρηκτος δεσμός των Ελλήνων με την Εκκλησία τους και φυσικά η υποχρεωτική διδασκαλία του μαθήματος των θρησκευτικών στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση**. Αν αυτή η αντίσταση καμφθεί και η ελληνική πολιτεία αποχριστιανοποιήσει την εκπαίδευση είναι μαθηματικώς βέβαιο **ότι το κενό θα καλύψουν κάθε είδους παραθρησκευτικές ομάδες** και άλλα θρησκευτικά ρεύματα που λόγω και της ανεξέλεγκτης μετανάστευσης, κατακλύζουν την Ελλάδα.

---

1. Informationsbrosure uber Sekten und Weltanschau-ungsgruppierungen, έκδ. Kulusministerium Mecklenburg-Vorpomern 1994, σελ. 6-9.

(Από το περιοδικό "ΔΙΑΛΟΓΟΣ", ΟΚΤ. - ΔΕΚ. 2010, τ. 62)

(Ηλεκτρονική επεξεργασία: "Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον")